

Petr Stančík

ZASVĚCENÍ TEMNOTOU



DRUHÉ MĚSTO

Zasvěcení temnotou

Vyšlo také v tištěné verzi



Petr Stančík

Zasvěcení temnotou – e-kniha

Copyright © Druhé město – Martin Reiner, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petr Stančík
ZASVĚCENÍ TEMNOTOU

Petr Stančík
ZASVĚCENÍ TEMNOTOU

© Petr Stančík, 2024
Illustration © Štěpán Jiráček, 2024
© Druhé město — Martin Reiner, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7227-906-7

ISBN e-knihy 978-80-7227-788-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7227-789-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7227-790-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola 1

CHŘESTÍCÍ ŘETĚZ PŘÍČIN A NÁSLEDKŮ

*My chceme jen dobro. Proto je dobro jen to, co chceme my.
(Příručka praktického popeláře)*

Řidič varovně zabloumal rukojetí zvonce, protože Planeta přeběhla Národní třídu těsně před nozdrami koníka táhnoucího vůz tramvaje po kolejích. Ulice byla poloprázdná. Cyklisté se sem odvažovali jen málokdy, protože vozovka byla pořád plná střepů z vymláčených skleněných obkladů brutalistické budovy Nové scény. Musela to být pořádná morda, tlaková vlna srazila ze střechy starého Národního divadla obě bronzová trojspřeží. Zatímco levé se po dopadu roztříštilo na kusy, to pravé se zabodlo kopyty hluboko do asfaltu a bohyně Vítězství už ve vozu nestála, ale trčela z něj vodorovně do vzduchu nad koňskými zadky.

Zasmrdělo to, jak nějaký šikula kolem profrčel v prdlavém motocyklu, který měl v postranním vozíku místo spolujezdce zabudovaný kotel na dřevoplyn. Střepy mu nevadily, protože měl pneumatiky nikoliv nafouknuté vzduchem, ale vycpané konopnou koudelí.

Opřený o stín na zdi stál mladý muž s tváří starce. Nebo snad stařec s tělem mladíka? Na pahýlu pod levým kolenem měl místo své nohy přidělanou nohu od klavíru, dole pojízdnou na kolečku, čímž působil poněkud neskutečně. Jako nějaká mytologická bytost *dva v jednom* – třeba kentaur, Abraxas nebo pták Noh, napadlo Planetu. Od blátivé louže o kus dál na chodníku se k němu táhly zasychající šlépěje jedné podrážky hned vedle klikaté stopy kolečka.

„Krasavo, dej mi lásku,“ řekl tiše, když ho mýjela. „Nebo aspoň kus chleba,“ dodal rychle, když viděl její soucitný úsměv. „Bojoval jsem za lidstvo celou Hodinovou válku. Dali mi pušku a řekli, jdi na ně, tak jsem šel. Jenže ta puška byla chytrá, chytřejší než já, střílila mě do nohy tak přesně, že mi ji museli uříznout. Nohu nemám, práci nemám, zato mám hlad, hladu mám na rozdávání, ale nikdo ho nechce.“

Opatrně se rozhlédla do stran, nahoru i dolů, pak vytáhla z kabelky vařenou bramboru zabalenou do ubrousku a podala ji žebrákovi. Hltavě ji polykal, až se mu tváře nadouvaly, pak se ale sousto zadržlo v hltanu a nechtělo se hnout tam ani zpátky, žebrák poulil oči a pumpoval celým tělem, přitom rudnul a oči mu skelnatěly. Planeta ho odlepila od zdi, stoupla si za něj a otevřenou pěstí ho vši silou pětkrát praštila mezi lopatky. Brambora se konečně hnula – půl vyletělo ven a půl sjelo do jícnu. Piánonohý muž se přestal dusit. „Vidíš, tou svou dobrotou jsi mě málem zabila,“ vyrážel ze sebe mezi lapáním po dechu. „A bitím jsi mi zase zachránila život. Dobro se mění ve zlo a zlo zase v dobro, pořád to kmitá plus mínus, nikdy nevíš předem, jak se to zvrtné.“

Planetě se to nelíbilo. „Jenže já chci dělat jen dobro.“ „Proč? Z morálních důvodů?“

Chvíli nad tím přemýšlela. „Na morální důvody dlabu. Chci dělat dobro, protože zlo mi nedělá dobře. Být dobrý nebo zlý přece není záležitost morálky, ale vkusu. Morálka je jen návod, jak dobro od zla rozeznat. Třeba Desatero přikázání nebo Zlaté pravidlo.“

Žebrák se zatvářil, jako by nosem vdechl mouchu. „Takže podle příručky – zabít člověka je co?“

„Zlé,“ odpověděla bez váhání.

„Aha. A zachránit lidský život?“

„Dobré.“

„A co kdyby někdo utopil von Neumanna jako chlapečka ještě dřív, než vynalezl elektronický počítač? Jedna vražda by zachránila sedm miliard lidí. A co kdyby někdo jiný topícího se chlapečka von Neumanna vytáhl z vody? Jedna záchrana by sedm miliard lidí potopila.“

„Přece mi dobro a zlo nemůže být jedno,“ Planeta se dostávala do ráže. „Než obojetník, to už budu radši padouch.“

Žebrák poklekl na živou nohu, ze země sebral vyražený kus brambory, odfoukl špínu, obratně se vyhnul Planetě, která se mu ji pokusila vyrazit z ruky, vložil do úst a labužnický polkl. „Teď chutná mnohem líp než předtím.“

„Čuně!“

„Totiž tady v tom přeludném světě nemůže být nic čistě dobré ani zlé. Ať uděláš, co chceš, v donekonečna svištícím řetězu příčin a následků to rozežere chaos. Protože pravým a jediným bohem světa hmoty je Entropie, která nakonec celý vesmír zamrazí do pekla věčné jednotnosti.“

Planeta měla najednou pocit, že slyší slova, která už hrozně dávno zapomněla. „A co s tím mám dělat?“

„Můžeš se povznést. Nechat ve světě hmoty jen tělo, svého ducha však vrátit do astrálních plání, odkud sem při tvém početí zabřednul. Astrál je na rozdíl od tady toho světa skutečný a v něm je skutečné i dobro a zlo, plynoucí z tvých rozhodnutí. A teď už radši běž, přece víš dobře, že žebrota je špatná.“

Právě když odcházela, slunce zakryl mrak a všechny barvy se zploštily do škály šedi. Ze zatáčky od nábřeží

se vyřítil popelářský vůz, řidič smykem zabrzdil u chodníku, vzadu ze stupátek seskočili dva popeláři, popadli žebračka, a než se vzpamatoval, pověsili ho za opasek na hák vyklápěče popelnic, ten ho zvedl a obrátil vzhůru nohama, opasek se vyhákl a žebraček zmizel v útrokách nástavby, bzučení lisu zadusilo výkřik. Popeláři plavně vyskočili na stupačky, jeden hvízdal na řidiče, motor zaburácel a auto se rozplynulo v oblaku prachu. Planetě popeláři nevěnovali jediný pohled. Mrak ze slunce odplul a svět zase pokryly barvy. Celé se to odbylo během několika úderů srdce.

Planeta věděla, že nemůže žebračkovi nijak pomoci. Kdyby se ho zastala, popadli by ji popeláři taky. Nikdo netušil, co se s vysypanými lidmi dál děje, protože od popelářů se ještě žádný nevrátil, ale jistě nic roztomilého. Aby žebračkovi alespoň trochu ulevila v trápení, začala přemýšlet, zdali by ho mohla milovat.

Možná, kdyby neměl tolik vrásek... Jenže právě tím ji přitahoval. A kdyby tak nepáchl člověčinou... Ale to ji vzrušovalo. A samozřejmě, mít tak obě nohy... I když ta představa, jak do ní naráží fortepiáno...

Zastavila se před vchodem velkolepého novorenesančního paláce Akademie věd. Věděla, že původně to bylo sídlo Spořitelny české, z korunní římsy na ní dodnes shlíželo alegorické sousoší Čechie přijímající úspory lidu. Planeta se usmála, neboť si vybavila reklamní dvouverší, které ke sklonku devatenáctého století na zakázku spořitelny napsal sám kníže básníků Jaroslav Vrchlický:

*Když neumíš spořiti,
holé chodíš o řiti!*

Monumentální dubová vstupní vrata do budovy se před časem zadřela v pantech, takže v nich vyřízli

otvor a do něj zasadili koupelnové dveře šedesátky ze zažloutlé dřevotřísky. Planeta se protáhla úzkým otvorem, po zbytečně širokém schodišti vyšlapala do prvního patra a zaklepala na dveře s nápisem *Předsedo*. Zevnitř se ozvalo hlomozivé zaharašení, což si vyložila jako souhlas, a vstoupila dovnitř.

Pracovna už něco pamatovala, a to něco byly lepší časy. Ze stropu visel dvanáctiplamenný křišťálový lustr, původně pro svíčky, pak předělaný na plyn, na konci předminulého století elektrifikovaný, nyní se však kruh uzavřel – žárovky byly vyšroubovány a místo nich z objímek zase trčely voskové svíčky, hořela ovšem pouze jedna. Světlejší obdélníky na stěnách prozrazovaly místa, kde dříve stály skříně nebo visely obrazy.

Třebaže venku už vystrkovalo zelené růžky jaro, z tlustých zdí budovy akademie ještě nevysálala zima. Šéf Akademie Zouvan stál bokem u zdi a zahříval si buclaté ruce nad plotnou malých kamínek, vnořených dovnitř honosného mramorového krbu.

Oba měli na sobě stejné letní šaty, žluté s modrými puntíky, ale slušely jen Planetě. Zouvanovi zoufale neldila s barvou oblečení rezavá houština chlupů na krátkých nohách a sudovité hrudi. Zamžoural na Planetu přes brýle, ale nepoznal ji. Jednu čočku měl prasklou a střepy se v rámečku viklaly. „Vy jste kdo?“

„Planeta Bixi, osobo předsedo,“ zahlásila se předpisově, protože o Zouvanovi bylo známo, že trvá na genderově neutrálním oslovení. „Předvolalo jste si mě kvůli...“

„Už vím,“ umlčel ji gestem. „To je ta pravěká patálie.“ Přešel ke stolu, po chvíli přehrabování v hromadě papírů jeden vytáhl a začal z něj číst: „Doktoro Bixi veřejně hanobilo a tupilo můj objev, že výtvarné umění

vynalezly ženy, čehož důkazem jsou paleolitické jeskynní malby dlaní. A tak dále, podepsáno profesoro Sehnut.“ Zouvan hodil udání zpátky na stůl a zabodl pohled do zdi nad její hlavou. „Neusmívejte se! Uvědomujete si vůbec, že genderové zpátečnictví je závažný přečin?“

„Vy mě potrestáte?“ Planetě se začali po páteři plazit studení hadi. Jako vždycky, když se blížila nějaká pohroma.

Zouvan najednou místo přísného nasadil rozšafný tón: „My nikdy netrestáme, doktoro Brix. Máme přece svobodu projevu. Potrestáte se samo. Odvoláte, omluvíte se, zveřejníte v odborném tisku něco náramně – jak říkáme my vzdělání – progressiva progressivissima. A veřejně se zbičujete devíticásou kočkou nebo si strhnete nehet. Profesoro Sehnut vám odpustí, za čas se na všechno zapomene. Rozumíme si?“

Planeta by hrozně ráda rozuměla, ale nemohla, nikdy si nedokázala ubližovat. Měla s tím potíže už jako malá holka – kamarádky se chlubily, která si hůř pořezala zápěstí rezavou žiletkou nebo si opálila bříska prstů zapalovačem, jediná ona neměla co ukázat. Když jednou do školy nepřinesla domácí úkol ze sebepoškozování, učitelka jí domlouvala před celou třídou: „Ty se máš ráda, Planetko, a to se ti jednou škaredě vymstí! Sebetrýznění nás odlišuje od zvířat. Nenávist je hnací silou pokroku. Když se nenaučíš nenávidět sama sebe, nebudeš umět nenávidět ani zpátečníky, kontraprogresionáře, schvalovače popírání, popírače schvalování, dezinformátory a dezoláty!“

Nepoučila se, a tak teď slyšela samu sebe, jak říká: „Neodvolám, neomluvím se. Profesor Sehnut tu zhořadilost vymyslel jen proto, aby z Akademie vymámil

peníze na výpravu do ciziny. Víte vůbec, co tvrdí? Nejstarší malby v jeskyních jsou negativní otisky dlaní přiložených na skálu a obstríkaných hlinkou. To je fakt. Jenže podle Sehnuta se dá podle velikosti a tvaru určit, že ty dlaně byly ženské. To je samo o sobě pavěda a genderasismus. Ale i kdyby to nakrásně ženské ruce byly, jistě nepatřily autorovi. Jen si to představte: stojíte v temné jeskyni, v jedné ruce držíte hořící klacek, ve druhé misku s barvou, tak jak můžete položit svou dlaň na stěnu? Tu třetí?“

„Hořící větev přece mohlo to umělco držet v zubech,“ namítl Zouvan.

„Nemohl, přece tu barvu kolem dlaně vyprskával pusou. Já vám řeknu, jak to bylo doopravdy: Byl to chlap, zatáhl tam ženskou, nejdřív ji pomaloval a pak pomiloval, takhle to malíři dělají už třicet tisíc let. Osobo předsedo, já jsem historička a my vědci přece hledáme pravdu!“ Ani nevěděla, co to do ní vjelo.

Zouvan vytáhl z police knihu, zběžně prolistoval a nacpal ji do kamínek v krbu. Železná dvířka pak zabouchl tak prudce, až ze sopouchu negativně vysněžil oblak sazí.

„My vědectvo,“ opáčil ledově, „pravdu nehledáme, my už totiž pravdu máme. A podle té naší pravdy ohýbáme a tvarujeme okolní svět, přírodu i dějiny, aby bylo celé lidstvo šťastno. Dám vám kontrolní otázku: jmenujte tři věci, které byste si vzalo na opuštěný ostrov. Máte na to deset vteřin,“ začal odpočítávat na prstech.

Planeta si bleskově představila mořský příboj u nohou, obzor kolem dokola zahryznutý do vlastního ocasu a všelijakou havěť číhající v děrách na noc: „Křesadlo, nuž a síť na ryby.“

„Všechno špatně!“ Zouvan smutně zavrtěl hlavou. „Jediná správná odpověď zní: zaprvé – příručku

Aktualizovaná genderová konkordance, zadruhé – duhovou vlajku, zatřetí – antikoncepci. Kdepak, doktoro Brixi, vy nejste šťastno, proto nemůžete nadále patřit mezi zaměstnanectvo Akademie věd. Sbalte si svoje tentononc a už se nevracejte.“

„Ale já teď řídím archeologický výzkum kaple Božího Těla a Krve na Karlově náměstí, jsme těsně před odkrytím základů, můžu to alespoň dodělat?“ zadoufala Planeta.

„Vykopávky za vás převezme někdo jiný. Zmizte mi z očí. A vůbec, do těch šatů mi hrozně táhne!“ Zouvan ji vystrčil na chodbu a zabouchl dveře před nosem.

Došla až k ohromné kruhové jámě vyhloubené přesně uprostřed Karlova náměstí. Výkop přerušil silnici i tramvajovou linku, vytrhané koleje ležely srovnané po stranách jámy. Právě tady před šesti staletími římský a český král Václav postavil gotickou kapli Božího Těla a Krve. Ta kaple byla doopravdy třetí Šalomounův chrám a Nové Město pražské kolem ní druhý Jeruzalém, vše připravené jako útočiště před blížící se apokalypsou. Jenže apokalypsa přišla jindy a jinak, než čekali, v podobě čtyř příšerných jezdců průmyslové revoluce – Páry, Elektřiny, Počítače a Robota. Kapli zbourali, protože překážela dopravě. Pod zemí se ale zachovaly základy chrámu a – jak Planeta doufala – možná i krypta. Výkop měl dobrých šestatřicet metrů v průměru a tři metry do hloubky, ze všech stran byl obehnaný hradbou z vlnitého plechu a ostnatého drátu proti zlodějům.

Planeta vstoupila dovnitř nenápadnými dvířky a po žebříku slezla na dno výkopu. Čtyři studenti historie tady opatrně odstraňovali zeminu archeologickými špachtlemi, pátý hlínu proséval sítím.

„Přišla jsem se rozloučit,“ oznámila jí Planeta.
„Předsedo Akademie Zouvan mě odvolal. Moc jsem se těšila na tu kryptu, ale nejspíš ji nikdy neuvidím.“

Už to věděli. Nikdo neodpověděl, ani se na ni nepo-
díval, všichni dál dělali, jako by nebyla.

„Rozumím, bojíte se,“ řekla Planeta. „Tak já jdu,
hodně štěstí.“

„My se nebojíme, doktoro Brixí,“ řekla studentka
se špachtlí v ruce. „My vás odsuzujeme jako všechny
pokrokokazy.“

Kapitola 2

DĚDICTVÍ BARABSKÉHO KARTASE

*Každému občanovi zaručujeme úplnou vnitřní svobodu.
(Příručka praktického popeláře)*

Planeta se pak nevesele vrátila do svého skromného bytečku na Malé Straně, kde obětovala poslední zbytek předválečných zásob a po dlouhé době si zase uvařila pravou zrnkovou kávu. Pak si dala řídkou sprchu (měla štěstí, voda zrovna tekla, i když jen trochu), zalezla do postele a pořádně se na to neštěstí vyspala.

Druhý den obešla všechny instituce, kde by mohli zaměstnat jedinou historičku se zaměřením na vrcholný středověk, která v Praze přežila Hodinovou válku – všichni ostatní byli tehdy při medievistické konferenci na téma „Nanebevzetí jako uhlíkově neutrální technologie dopravy ve středověké kultuře“ nanebevzati implozí vakuové bomby, zatímco Planeta ležela doma s akademickou chřipkou. Nabízela se na Univerzitě Karlově, v Památkovém ústavu i v Národním muzeu, najednou ale nikde neměli volné místo. Zouvan je už stihl varovat potrubní poštou.

Někde ale pracovat musela, aby měla na živobytí. Šetřila si na bicykl, ale ten teď není důležitý. Napsala si seznam nejn nutnějších výdajů a škrtila, co se dalo: Jíst může jen chleba, brambory a čočku, žádné maso. Bylinky si pěstovala sama v truhlíku za oknem.

Vodu pít musí, taky se mýt a prát, takže vodné a stočné. Naštěstí neplatí elektřinu, protože Hodinovou válku nepřežila žádná elektrárna. Ještě mýdlo, vatu, papír, svíčky, dřevo na vaření. Sečteno: bez výplaty jí úspory vydrží sotva na čtvrt roku.

Zkusila tedy ještě Kontrolní úřad dějin, Ústav experimentální historie a Ministerstvo minulosti. Marně. Nakonec z toho všeho odmítání byla tak vyplesklá, že ji málem přejela tramvaj, což jí vnuklo nápad, aby se šla zeptat do Dopravního podniku. A tam konečně sehnala práci.

Ve stájích, které teď zabíraly většinu prosklené haly bývalého Masarykova nádraží. Takže teď koníkům, kteří se vraceli zpocení a strhaní po celodenním tahání těžkých železných vozů po kolejích na ulicích i dole v tunelech metra, hřebelcovala srst, sypala do žlabů seno, čistila kopyta a kydala hnůj.

V neděli bylo volno. Dlaně měla samý mozol, neumytelně smrděla koňským potem a zoufale potřebovala chlapa. Někdo zazvonil u dveří. Podívala se špehýrkou, stáli tam dva hodně staří lidé, na první pohled ona a on.

I když dnes kdokoliv nosil cokoliv, příchozí vyhlíželi dost nepatřičně. Ona měla na sobě černou kolovou sukni až na zem, přes ramena přehoz zdobený po stranách trásněmi zavázanými do uzlů, cop šedivých vlasů stočený na temeni do šroubovice ve tvaru obráceného trychtýře a kolem krku náhrdelník ze zlatých mincí.

On zase nízký černý klobouk se širokou krempou, černý kabát se šosy, na nohách červené kožené holínky vysoké až ke kolenům, dlouhé zatočené kníry a kolem nich na tváři vytetované různobarevné tečky.

„Co si přejete?“ zeptala se skrze dveře.

„Jsi Planeta Brixí? Neseme ti vzkaz od tvého dědečka,“ řekla stařena se zvláštním přízvukem.

„Já ale žádného dědu nemám.“

„Ale máš, každý člověk má nejmíň jednoho, většinou i dva,“ přidal se stařík.

„Oba už umřeli.“

„Tehle teprve umírá. A chce tě před smrtí vidět. Bassumppte longhur.“

„Bassumppte longhur“, ta slova v ní otevřela zamčenou skříňku hluboko na dně paměti. Určitě je už slyšela, ale od koho a co vlastně znamenají? Pustila ty dva přes práh a uvařila jim bylinkový čaj.

„Bassumppte longhur znamená česky zapomnětlivá veverka,“ řekl stařík a napil se čaje. „Tak ti říkal tvůj dědeček, když jsi byla malá holčička.“

„Co je to za jazyk?“

„Barabština.“

„Arabština?“

Stařec se zasmál do čaje, který právě pil, až to zabublalo: „Chraň bůh, barabština. Tvůj dědeček je Barab, my dva jsme Barabové, ty jsi taky Barabyně. Všichni Barabové na světě jsou děti dětí dětí arcilotra Barabáše, který byl odsouzený k smrti spolu s Ježíšem. Vladař Pilát dal tenkrát Jeruzalémským vybrat, koho z těch dvou o svátcích pustí na svobodu a koho ukřižuje, zástup se postavil za propuštění Barabáše, ponoukli jej k tomu velekněží. Od těch časů my, Barabášovi potomci, bloudíme širým světem. A protože nás světlo léká, nejraději pracujeme ve tmě – razíme tunely, kopeme studny a podzemní chodby. Jsme vlastně stavitelé katedrál naruby.“

„Podívej se mi do očí,“ promluvila stařena. „Vidíš, mám je žluté. Jako ty. Jedině my Barabové máme žluté oči, jinak žádný jiný národ na světě.“

To byla pravda. Kvůli žlutým duhovkám se Planetě spolužáci posmívali už od mateřské školy. Nikdy podobně u jiného neviděla, až teď.

„Kdo je můj dědeček?“

„Jmenuje se Mordgold a je to kartas, to znamená něco mezi čarodějem, věštcem a léčitelem. Duchovní prošlapávač cesty našeho kmene.“

„A kde ho najdu?“

„My tě tam odvedeme. Na, tohle si obleč,“ stařena vytáhla z kapsy sukně stejný vlněný přehoz, jaký měla sama na ramenou, rozložila ho na klíně a podala Planetě. Přehoz byl těžký a hřál jako živá ovce.

Planeta si všimla, že každý uzel na třásních je jiný.

„Ty uzly mají nějaký význam?“ zeptala se.

„Všechno má nějaký význam. Tady ten třeba znamená, že už je nejvyšší čas jít.“

Venku už se stmívalo. Nešli daleko, jenom na Kampu. Provedli ji starým domem na nádvoří plné Barabů a Barabyň oblečených stejně jako ti dva, kteří ji sem přivedli. Na malém pódiu uprostřed, osvětleném papírovými lampióny, vyhrávala cikánská kapela a nad hromadou dřevěného uhlí se na rožni otáčel tučný beran. Muži i ženy, staří i mladí, všichni kouřili tabák z dlouhých hliněných dýmek s víčky z děrovaného stříbra.

Její průvodci měli své dýmky zasunuté do holínek, teď je vytáhli a zapálili si taky. Paličky se míhaly nad cimbálem rozmazané jako kvantový oblak, z masa odkapával horký lůj, poryvy větru rozdmýchávaly na povrchu dřevěného uhlí řetavé vlny.

„Dál už běž sama,“ řekla stařena, zapukala z dýmky a ukázala troubelí na opačný konec nádvoří, kde mizely za hranou kamenné schůdky. Planeta po nich sestoupila k úzkému molu na břehu Čertovky, kde kotvil štíhlý černý člun.

Kajuta zabírající celé podpalubí byla překvapivě rozlehlá, vysoký dřevěný strop podpírala dvojice

vyřezávaných sloupů. Z levého shlížel rostlinný obličej Zeleného muže, z pravého Černá madona. Uprostřed stála na katafalku odkrytá rakev a v ní polo seděl polo ležel mohutný muž, přikrytý třemi peřinami napříč. Po stranách hlavy mu hořely dvě vysoké svíce. Jak se člun pohupoval na vlnách, na dlouhém řetězu od stropu se kývala měděná kadidelnice v anatomickém tvaru lidského srdce a přitom vypouštěla z tepen oblaka vonného dýmu.

„Rakve se neděs,“ oslovil ji hlasem tak hlubokým, jako by vycházel z vysmoleného sudu. „Vím, že už brzy umřu, tak jsem si do ní lehl, aby mě nemuseli přendávat z postele. Já se totiž dost pronesu. Jsem Mordgold Brixí, tvůj dědeček.“

Muž těžce dýchal a přitom stále kouřil, dýmku mu přidržoval na rtech pantograf připevněný k okraji rakve. Kajuta voněla myrhou, tabákem a hořkým pachem smrti.

„Jak to, že tě neznám?“ zeptala se Planeta.

„Ale znáš, jenom jsi zapomněla. Můj syn, tvůj otec, ten blbec, se styděl za to, že je Barab.“

Chtěl, abys byla jako ostatní. A tak odešel od kmene a ani mi nedovolil tě vídat, Bassumpte longhur,“ stařec se tak rozkašlal, až se rakev rozestupovala ve švech.

„To prý znamená zapomnětlivá veverka, proč jsi mi tak říkala?“

„Protože veverka, která zapomene, kde má své skryše oříšků, trpí přes zimu hladem.“

„Ale já nemám hlad,“ bránila se Planeta.

„Nemáš hlad v břiše. Mlč, zavři oči a natáhni ruku.“

Poslechla a pak ucítila na dlani dotyk kruhu a čtverce. Byla to stříbrná kulička a knížka vázaná v tmavě šedivé kůži porostlé o odstín světlejší srstí.

Kulička měla z jedné strany očko, na druhé byla proříznutá štěrbinami ve tvaru kříže s okrouhlými konci. Zatřepala s ní a kulička zazvonila, byla to rolnička. Podívala se na něj tázavě.

„To je moje dědictví pro tebe, Planeto. Nejdřív ta knížka: Každý barabský kartas ví, kdy umře. Před smrtí sepíše návod k povznesení pro svého nástupce. Podle tradice pak tu knihu sváže do své vlastní kůže, aby byl co nejstručnější.“ Nato Mordgold odkryl nejvyšší peřinu a z hrudi si strhnul obvaz.

V porostu šedivých chlupů, na půl cesty mezi prsními bradavkami a pupíkem, mu rudě zářil obdélník živého masa, který se sotva začal hojit.“

„A ta rolnička?“

„Skrývá cestu k nesmírnému pokladu, nesčetnému bohatství. Oba ty dary můžeš, ale nemusíš použít, záleží jenom na tobě. A teď už běž domů, čekám další návštěvu, a tu vážně nemůžu odložit.“

„Děkuji ti, dědečku.“ Roztřásl ho další záchvat kašle, takže dodala: „A už nekuř, nebo umřeš.“

„Kouřím právě proto, abych neumřel stářím, Bassumpte longhur,“ řekl, když zase popadl dech.

Jakmile vystoupala zpět na nádvoří, hudba přestala hrát a hlasy zmlkly. Všichni se otočili jejím směrem, ale hleděli skrze ni k vodě. Muži smekli klobouky, ženy si natrhly sukně, jedno dítě se rozbrečelo. Chvilí byla zmatená, pak pochopila: kartas Mordgold Brixí právě po mostu z tabákového kouře přešel do jiného světa.

Kapitola 3

TAJEMSTVÍ KUBISTICKÉHO HŘBITOVA

*Trestáme tvrdě, ale nás to bolí víc než je.
(Příručka praktického popeláře)*

Doma si dědečkovy dary prohlédla pod svíčkou. Listy knížky byly hustě popsané drobným písmem a záhadnými klikyháky. První stránka začínala slovy: *Uvnitř je totéž co vně, vše je totéž co jediné, titěrné je totéž co olbřímí, pád je totéž co vzlet. Pryč z přeludného světa hmoty vedou dvě cesty: dolů podhoubím, jež prorůstá do říše mrtvých, a vzhůru odpoutáním ducha. Vyzkoušej obě, aby sis mohla vybrat...* Prsní chlupy mrtvého dědečka ji lechtaly na dlaních.

Pak prozkoumala rolničku. Na první pohled vypadala docela obyčejně, i na ten druhý pod zvětšovací sklem. Žádná mapa ani jiné vodítko, poklad byl zřejmě jen dědečkův šprým, nebo snad přelud. Hodila rolničku do zásuvky u stolku, olízla si prsty, slinou ve štípci zadusila knot svíčky a ulehla do postele, jenže nemohla usnout. Poslepu se vrátila ke stolu, v zásuvce nahmatala rolničku, položila ji na stůl a chtěla zas rozžehnout svíčku, když tu si najednou všimla, že po obvodu kuličky zelenavě září tenoulinká spára. Ve světle vůbec nebyla vidět. Kutálela rolničku po stole a světélkující obroučka v temnotě vykružovala prchavé obrazce. Napadlo ji, jak je to zvláštní, že noc odhalila, co bylo za dne skryto. Klikyháky zeleného světla ji vtahovaly do sebe, až u stolu usnula.

Ráno se probudila s hlavou na stole. Svítící spára zřejmě znamená, že stříbrná kulička je dutá. Teď ale

spěchala do práce. Najednou se bála nechat rolníčku jen tak v šuplíku, co když u ní popeláři udělají domovní prohlídku? Rychle rozžvýkala kousek chleba a vlhkou střídou ji přilepila zespodu pod vanu.

Ve stájích už znala všechny koníky jménem – Tyčkouna, Vohryzka, Špagise, Vyžloně... Úředně měli přidělená jen čísla, ale řidiči jim dávali přezdívky, i když za to hrozila pokuta. Vozy pochopitelně tahali samí valaši, kdo nemůže mít děti, ten se smíří s čímkoliv. Koníci byli za její péči vděční, třeli se o ni hlavami a poulili na ni zamilovaně své obrovské oči, práce ji začala bavit. Škoda jen, že bylo tak málo sena.

Když se však večer vrátila domů, v dopisní schránce našla obálku s oranžovým pruhem. Ta barva znamenala, že je od Úřadu na ochranu svobody čili ÚNOS. Oficiální název ale nikdo nepoužíval, byli to prostě *popeláři*.

V dopisu stálo, že popeláři si Planetu předvolali k podání vysvětlení do svého sídla v Ďáblicích. A jak známo, popelářům neradno odporovat.

Ráno si tedy vzala v práci volno, půjčila si ze stáje bič na odhánění toulavých psů a koňským metrem odjela na stanici Ládví, jako zaměstnankyně Dopravního podniku měla naštěstí jízdenku zdarma. Odsud už to byla jen slabá hodinka pěšky.

Cesta se klikatila mezi paneláky. Většina domů byla opuštěných a začala obrůstát náletovými dřevinami. Těch několik posledních, kde ještě žili lidé, prozrazovaly dýmající komínky od kamen, vykukující ven dírami vyříznutými do oken.

Když procházela kolem kubistického Ďáblického hřbitova, ucítila dráždivou vůni uzeneho masa.

Z vůně dostala chuť a z chuti hlad, šla tedy za vůní. A ta ji dovedla ke dvěma osmibokým pavilonům po

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zasvěcení temnotou.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.